

INDLU YETHEMBA MINISTRIES

Nieuwsbrief 72

maart 2022

Met deze nieuwsbrief wordt u op de
hoogte gehouden van de
ontwikkelingen en activiteiten van
Indlu Yethemba Ministries in Kriel
Zuid-Afrika

Lieve mensen,

Het is vrijdagmiddag en ik ben onderweg naar het ziekenhuis. Even hiervoor word ik gebeld door Zanele. Ze is 31 jaar en zorgt naast haar dementerende oma ook voor haar 16-jarige nichtje.

Dit nichtje, Thabisile, is HIV-besmet, heeft TBC en heeft regelmatig epileptische toevallen. Er rust een zware taak op Zanele haar schouders. Ze zit nu naast me in de auto. Ze huilt van alle spanningen van de laatste drie dagen en de angst dat Thabisile komt te overlijden. Door haar tranen heen vertelt ze me een heel verhaal in het Zoeloe waar ik af en toe een woord van oppik.

Vanmorgen vroeg hebben ze de ambulance al gebeld omdat Thabisile al drie dagen niet gegeten heeft, veel ligt te huilen en te gillen. Ook 's nachts. En ook toen enkele toevallen heeft gehad. Maar na uren van wachten en opnieuw bellen komt de ambulance niet... en toen besloten ze mij te bellen...

Bij hen gekomen constateer ik dat Thabisile ook hoge koorts heeft en besluit om direct naar het ziekenhuis te rijden en niet eerst naar de kliniek in Kriel te gaan.

En nu tijdens onze half uur durende rit naar het ziekenhuis bedankt Zanele me keer op keer hoe dankbaar ze is dat ik gekomen ben, en is haar gebed dat God ons werk nog meer mag zegenen.

Ik beseft dat dit gebed niet alleen voor mij, of voor het werk wat we hier mogen doen geldt, maar zeker ook voor jullie allemaal, die het mogelijk maken dat we dit kunnen doen en dat we mensen zoals Zanele en Thabisile kunnen helpen. En zo, onderweg naar het ziekenhuis, komt er een groot gevoel van dankbaarheid in m'n hart voor jullie allemaal en wil ik jullie uit de grond van m'n hart danken voor jullie trouwe (financiële) steun, elke keer opnieuw!

In januari hebben we onze nieuwe auto gekregen en wat voelen we ons dankbaar en gezegend met dit nieuwe 'bakkie'! in de laadruimte had ik een comfortabel matras gemaakt voor Thabisile om op te liggen toen we naar het ziekenhuis reden. Een auto die vele mogelijkheden biedt..., en ruim zestig procent zuiniger blijkt te zijn dan onze vorige..., echt geknipt voor ons werk hier.

Intussen hebben we in onze tuin nieuwe bewoners gekregen. Een paartje kanaries. In Zuid-Afrika worden ze Dikbekkanarie genoemd. In het Engels hebben ze een luxere naam, de Brimstone Canary. Zondags, na ons bezoek aan de kerk, gauw onze stoelen buiten gezet... kopje koffie met een lekker koekje erbij... en dan nu luisteren naar het prachtige kanarieconcert, zomaar in onze eigen tuin... !?

Helaas... een teleurstelling... ze kwamen niet verder dan: Tsjilp, tsjilp, tsjiiiiilp. Kennelijk hebben ze niet zoveel op met onze kat, die zich gezellig bij ons genesteld heeft. En dus komen ze niet verder dan het uiten van waarschuwingssignalen... Dat hebben wij dan weer!

Dan maar gewoon genieten van de mooie kleur... toch?!

Nieuwe vorm van samenwerking

In februari worden we door de kliniek in Kriel gevraagd om met hen samen te werken in het traceren van mensen, die al lange tijd niet meer bij de kliniek zijn geweest om hun medicatie op te halen. Hieronder zijn ook mensen die HIV-besmet zijn. Onder andere door corona zijn veel mensen buiten beeld geraakt. Van de kliniek krijgen we nu wekelijks namen en adressen door om hen op te sporen.

Sommige mensen blijken verhuisd of overleden te zijn, maar er zijn ook mensen die bang zijn om terug te gaan naar de kliniek. Vaak, om het netjes te zeggen, omdat ze dan de wind van voren krijgen, omdat ze lang niet geweest zijn en dus hun medicijnen niet hebben ingenomen. Andere mensen geven aan het vervoer naar de kliniek niet te kunnen betalen. Samen met deze mensen proberen we tot een oplossing te komen en proberen we mensen weer te motiveren terug te keren naar de kliniek in het belang van hun eigen gezondheid.

En zo ontdekken wij ook weer mensen in nood waar wij hulp kunnen bieden.

Awareness program

Winnie en Girly zijn inmiddels weer begonnen met hun voorlichtingsprogramma. Elke week bezoeken ze twee woongemeenschappen rondom Kriel waar ze de mensen leren over hygiëne en gezondheid. Ook al weten mensen soms eigenlijk wel wat ze moeten doen, als ze bepaalde verschijnselen krijgen, is het goed, om er met elkaar over in gesprek te blijven. Want echt..., de mensen hier hebben soms gedachten waarvan wij, en zeker wij westerlingen zouden zeggen..., hoe kom je er bij?

Een voorbeeld:

In de vorige nieuwsbrief hebben we jullie gevraagd te bidden voor Johannes. Hij was erg ziek en verzwakt door de Aids omdat hij gestopt was zijn medicatie in te nemen. Helaas bleek Johannes z'n lichaam zo verzwakt dat hij ondanks onze hulp is overleden. Wij weten waardoor hij is overleden. Maar zijn moeder heeft hier een hele andere mening over. Volgens haar is haar zoon overleden omdat hij vervloekt of betoverd is door de burens. En waarom is ze daarvan overtuigd? Johannes heeft een week voor zijn overlijden zijn kleding gewassen en over het hek te drogen gehangen. De koeien van de burens graasden daar rond en kregen ook vat aan zijn kleren... Nu

leidt zij hieruit af dat de buren Johannes zijn dood op hun geweten hebben en daar is ze door niemand van af te brengen.

Wij westerlingen begrijpen hier helemaal niets van..., maar de denkwijze van de mensen hier is zo anders, vaak echt zo onnavolgbaar voor ons!

De donkere mensen zijn, als het op ziekte en dood aankomt, erg achterdochtig wat betreft oorzaak en gevolg. Hun eerste gedachten gaan vaak uit naar vergelding door buren of familie die iets kwaads over hen hebben uitgesproken of die naar een toverdokter is geweest die dat voor hen gedaan heeft, of een overleden persoon, die alsnog zijn gram haalt, omdat ze niet op zijn begrafenis zijn geweest. En dat is iets wat diepgeworteld is in hun cultuur.

De 13 jarige Eric

Ons werk hier verloopt niet altijd soepel, om iets te bereiken of om mensen te helpen. We stuiten vooral in het ziekenhuis vaak op weerstand. Weerstand van vooral verplegend personeel en soms ook artsen. Een baan in de verpleging is hier voor 95% geen passie, maar werk waar je geld mee verdient. Dat zie je terug in de houding en ongemanierdheid van het personeel. Vaak is deze houding ook gewoon het verbloemen van gebrek aan kennis. Het is echt een verademing als je eens iemand treft die je vriendelijk te woord staat. Helaas is dat laatste meer uitzondering dan regel, wat voor patiënten grote gevolgen kan hebben, zoals bijvoorbeeld bij Eric.

Half december vorig jaar belandt Eric in het ziekenhuis. Hij heeft zijn knie gestoten aan een ijzeren voorwerp. Uiterlijk is er niets te zien, maar na verloop van een aantal dagen begint z'n knie op te zetten en wordt pijnlijk. Zijn moeder brengt hem naar de kliniek. Daar wordt hij doorverwezen naar het ziekenhuis. Hij wordt er opgenomen omdat ook zijn bovenbeen intussen dubbel zo dik wordt dan het andere been. Na ruim drie weken wordt hij ontslagen... en... er is helemaal niets aan het been gedaan, ondanks dat er volgens zijn moeder wel gesproken was over een operatie die nodig was! In de ontslagbrief staat het advies: fysiotherapie en antibioticum. Eric woont met zijn moeder ver van het dorp en financiële middelen om er te komen hebben ze nauwelijks. Maar ook fysiotherapie hebben we niet in Kriel. Dat is er alleen maar in het ziekenhuis. In de kliniek krijgt hij medicatie. Een aantal weken later blijkt de knie en het bovenbeen nog even pijnlijk en opgezet. Ik besluit hem naar onze eigen huisarts in Kriel te brengen. Deze constateert dat er een fikse infectie gaande is, die zich uitgebreid heeft naar het bot in het bovenbeen. De enige manier om dit te verhelpen is een operatie waarbij het schoongemaakt moet worden. Als dit niet spoedig gebeurt, zal het op een amputatie van het been uit kunnen lopen. Dus, de volgende dag gaan we met Eric naar het ziekenhuis... en daar begint de strijd. Dit keer zijn we naar een ziekenhuis in een andere plaats gegaan dan waar hij opgenomen is geweest. Het ziekenhuis waar we nu zijn, wil dat we daar naar terug gaan... wat wij, gezien onze ervaringen, niet willen!

Uiteindelijk laat de dokter een foto van de knie maken. Over een week moeten we terug komen..., de week daarop wordt er alleen bloed afgenomen..., de week daarop moeten we terugkomen voor de uitslag..., die er nog niet blijkt te zijn...! Die dag is de verpleegster die de dokter assisteert niet blij met ons. Geen idee waarom. We hebben elkaar nooit eerder ontmoet. Maar ze is bijzonder onvriendelijk. En ondanks dat we er als een van de eerste waren, 'straff' ze ons en worden we als een van de laatste binnen geroepen. Frustrerend, want je kunt er niets van zeggen, omdat je dan zeker een grote mond terug krijgt en ook niets bereikt. In stilte bidden Girly en ik, niet alleen dat Eric opgenomen zal worden, maar ook voor deze verpleegkundige... dat ze liefde mag gaan krijgen voor haar werk. Gelukkig, na de nodige moeite, wordt Eric eindelijk toch opgenomen.

We zijn nu een paar weken verder en heeft Eric de operatie gehad en het gaat nu goed met hem. Hij huppelt weer als een blijde jongen van 13 rond. We moeten er niet aan denken hoe de toekomst er voor deze jongen uit zou zien als hij niet geholpen was en zijn been geamputeerd had moeten worden.

In dit soort situaties denken we vaak..., wat als wij er nu niet waren geweest?
Doordat wij de middelen hebben om te helpen is er vaak hoop voor de mensen...

Ook het kleine telt

En als mensen hebben we allemaal hoop nodig en soms iemand die naast je staat, met je oploopt, soms voor je strijdt en je steunt op momenten dat je het zelf even niet kan.

Ach, en de laatste maanden is dat weer eens schrijnend duidelijk geworden door de grote nood in en de vluchtelingenstroom vanuit de Oekraïne. Ook wij volgen het nieuws hierover op de voet. Het is ontroerend om te zien dat er zo veel hulp op gang komt en al is gekomen. Waar de wereld aan de ene kant enorm verhardt, zien we gelukkig ook nog heel veel goeds gebeuren onder ons mensen.

En laten we daarin God eren door te doen wat Hij ons opdraagt. Dat geldt hier en ook in Europa:

“Want Ik had honger en jij gaf Mij te eten
Ik had dorst en jij gaf Mij te drinken
Ik was een Vreemdeling en jij gaf Mij onderdak
Ik was naakt en jij gaf mij kleding
Ik was ziek en jij verzorgde Mij
Ik zat gevangen en jij kwam Mij bezoeken”.

“Ik verzeker jou”, zei Jezus, “al wat jij gedaan hebt voor mijn broeders hier, hoe onbelangrijk hij ook was, dat heb je voor MIJ gedaan!”

En daarmee willen we deze nieuwsbrief afsluiten. We wensen jullie Gods zegen en we danken jullie voor jullie betrokkenheid bij ons werk en de mensen hier !

Een lieve groet van ons,
Hetty en Tjeerd

Ukubingelela okufudumele kithi,
I-Hetty ne-Tjeerd

Bidt u met ons mee voor:

- Thabisile, dat zij goed geholpen mag worden in het ziekenhuis en het daarna beter met haar zal gaan.
- Zanele, die als zoveel jonge mensen hier, vaak zo'n zware zorgtaak op zich hebben moeten nemen en zo weinig ondersteuning daarbij krijgen.
- dat het voorlichtingsprogramma wat door Girly en Winnie weer is opgestart in de gemeenschappen om Kriel heen vrucht mag dragen.

- natuurlijk, zoals jullie ook al wel zullen doen, voor de mensen in en uit Oekraïne, maar ook voor de mensen in Rusland.

Dankt u met ons mee voor:

- dat Eric zo goed geholpen kon worden en zijn been nu weer goed hersteld is.
- de goede nieuwe vorm van samenwerking die we met de kliniek mochten krijgen.
- voor onze besturen, zowel in Nederland als hier in Zuid-Afrika. Voor hun kennis, kunde en netwerken en de ontspannen en goede samenwerking die mogen ervaren.
- ons fantastische nieuwe "bakkie". We hopen op vele veilige kilometers.

Colofon

Stichting Vrienden van Indlu Yethemba

Kingmastate 53
8926 NA Leeuwarden
Nederland

Mobiel: 0031 6 2633 8933

Financieel ondersteunen?

Als u het werk van de ministry financieel wilt ondersteunen, dan kunt u uw giften overmaken op bankrekening
NL16 RABO 0116 7752 54
ten name van

Adresgegevens Hetty en Tjeerd

Hetty Bloem / Tjeerd Zuidema

P.O.Box 2762
2271 Kriel
South Africa

Hetty mobiel: 0027 76 307 0721

Tjeerd mobiel: 0031 6 5317 3620
0027 82 615 2030

E-mail:

Zowel de Stichting Vrienden van Indlu Yethemba in Nederland, als Indlu Yethemba Ministries in Zuid-Afrika zijn een ANBI geregistreerde organisaties. Hierdoor weet u zeker dat uw gift goed terecht komt en is deze bovendien ook nog eens aftrekbaar van de belasting.

Copyright © Indlu Yethemba Ministries

Ons email adres is:

info@indlu-yethembaministries.org

Wenst u geen emails meer te ontvangen?

[Uitschrijven voor deze nieuwsbrief](#)

Wenst u onze privacy verklaring te lezen?

[Privacy verklaring](#)